

Ændringsforslag Nr. 702 til § 27 af *Finansministeren*, tiltraadt af *Udvalget*, (se Tillæg B. Sp. 1357)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget i sin Helhed sattes til Forhandling.

Finansministeren (Brandes): Inden denne Forhandling slutter, ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger om det Finansaar, i hvilket vi befinder os, om det kommende Finansaar, for hvilket det Finanslovsforslag, hvis Behandling nu gaar til Ende her i Tinget, gælder, og om vor hele finansielle Situation. Jeg føler det som min Pligt overfor den høje Rigsdag at give de Oplysninger, som jeg herom kan fremkomme med.

Vor finansielle Situation fremstilles i Almindelighed som yderst slet, og ganske særlig fremstilles den som saadan af Regeringens Modstandere, Oppositionspartierne, dels i Pressen dels paa Møder. Jeg har ogsaa set, at der paa det Valgprogram, som Partiet Venstre allerede har udstedt for kommende Valg, findes som et ganske særlig vigtigt Punkt den Udtalelse, at der maa blive tilvejebragt Orden og Fasthed i Statshusholdningen, og at en Nyordning i saa Henseende er nødvendig. Nogen Angivelse af, hvorledes denne Nyordning skal være, findes ikke; der findes ikke noget om, at man ønsker nye Skatter, ikke nogen Angivelse af, hvilke Skatter man vil foretrække, om det skal være direkte eller indirekte Skatter, og naar jeg tænker paa det Besvær, som jeg i alt Fald det sidste Aar har haft med overhovedet at gennemføre Skattelovforslag her i Tinget, finder jeg det ikke urimeligt, at man i alt Fald ikke paa Forhaand ønsker at angive, hvilke Skatter man tænker at arbejde for. Maaske det ogsaa er Sparsommelighed, man særlig lægger Vægt paa. Jeg maa sige derom, at jeg ogsaa paa det nuværende Finanslovsforslag finder enkelte Eksempler paa, at det højtærede Finansudvalg har søgt at gennemføre enkelte Bsparelser; nogle er netop nævnte her i Dag. Jeg tror ikke, det vil beløbe sig til meget store Beløb, det vil vel neppe dreje sig om mere end 5—600 000 Kr., og overfor det store Beløb, som selve Udgiftsposterne ellers løber op til, vil dette ikke føles særlig stærkt.

Jeg har i det hele taget ikke det Indtryk, at det er Sparsommelighed, der besjæler Rigsdagen. Jeg har det Indtryk, at hvis en Minister kommer og har 100 000 Kr. paa Løben, saa tager man ham gerne 1 Million

fra Munden. Jeg har ikke det Indtryk, at Finansudvalget virker sparende. Man falder ikke mellem Røvere, naar man kommer i Finansudvalget, det er snarere femten barmhjertige Samaritaner, der sidder der og uddeler de Gaver, som de trængende kan behøve. Man bliver udstyret og bespist og faar Penge paa Lommen, naar man henvender sig til Finansudvalget. Alle trængende anraaber derfor dette Udvalg. Hvis Forholdet var anderledes, var det sikkert bedre. Den Fornemmelse, som en Minister let har, at hvis han kommer med en Bevilgning, siges der: Herren maa gerne lægge et Nul til, gør, at Ministrene heller ikke bliver saa sparsommelige, som de burde være, og som ganske sikkert Tilstanden opfordrer til. Men paa den anden Side, det er maaske nødvendigt, at man gaar til de store Forøgelse. Naar jeg ser et Lovforslag som Forslag til Lov om Børn af Enker og Enkemænd komme fra Udvalget med Millionforøgelse, saa tør jeg ikke bestride Nødvendigheden af denne Forøgelse; jeg kan kun sige dette, at saaledes gaar det ikke sjælden: Lovforslagene kommer nogenlunde begrænsede fra Ministeriet, men bliver i høj Grad udvidede under Rigsdagens Behandling.

Imidlertid, det skal jeg indrømme, alle Partier er lige gode — eller lige slette — i denne Sag, jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Karakterisering, men de optræder altsaa ens. Jeg har før sagt, at vi alle er i samme Baad. Denne Baad er ikke læk, saaledes som det synes mig nogle fremstiller det, hvilket er uheldigt, ogsaa overfor Udlandet; hvis man f. Eks. tænker sig, at den danske Stat blev nødt til at optage Laan i Udlandet, var det dog uheldigt, om der herfra lød stærkere og stærkere Røster om, at vor finansielle Tilstand er saa overmaade daarlig, saaledes som vi nu hører det.

Jeg skal først beskæftige mig med indeværende Aars Budget, altsaa Budgettet 1919—20. Jeg maa maaske minde om, at jeg i sin Tid mente, at vi nemt kunde komme til et Underskud paa 40 Mill. Kr., og at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mente, at dette Anslag var for lavt — han tænkte sig Muligheden af, at vi vilde komme op paa et Underskud af op imod 60 Mill. Kr. eller endnu mere. Det er klart, at en fuldt nøjagtig Opgørelse over Finansaaret kan jeg ikke have, den har man jo først, naar Statsregnskabet foreligger; men jeg har en Opgørelse, der er saa nøjagtig, som det er muligt, i Henhold til Finansloven og Tillægsbevillingsloven, endvidere derved, at de 11 Maaneder af Finansaaret er gjorte op, og efter de Op-